

nu til Dags, det ikke hurtigskydende Skyts er forældet. Jeg maa ogsaa tillade mig at henlede Opmærksomheden paa det ret mislige i det usikre i Bevillingerne, idet Bevillinger, der blive givne det ene Aar, pludselig standses det følgende. Som jeg nævnte, er dette Tilfældet med det elektriske Lysmateriel. Det er ogsaa Tilfældet med Brisantgranaterne til Søbefæstningen. Man gav en mindre Bevilling dertil i Fjor, og Ministeriet vilde have været glad ved at have faaet et saadant Beløb nogle Aar igennem, saa kunde man dog altid naa frem et Stykke Vej. I Aar holder dette Beløb pludselig op. — Endelig gælder det samme Bevillingen til Omdannelse af 30 Punds Rifflkanoner til 19 Centimeters Bagladéhaubitsér. Jeg haabede i Aar at faa et lignende Beløb hertil, saa der kunde dannes et Batteri af disse Haubitsér, men i Aar standser ogsaa denne Bevilling pludselig. Slige Nægtelser ere i og for sig uheldige, men for Krigsbestyrelsen bliver det dobbelt vanskeligt at danne sig en Oversigt over, hvorledes Forholdene ville stille sig i Fremtiden, og at lægge sin Plan. Men, som sagt, henset til Forholdene sidste Sommer anser jeg det for rettest at modtage Budgettet, som det foreligger, og jeg kan da kun haabe, at Forholdene i kommende Aar maa stille sig gunstigere for disse Bevillinger. Det er i Virkeligheden, forekommer det mig, af allerstørste Betydning for Landet, at vore Forsvarsforanstaltninger ere i en saadan Stand, at man med Tryghed kan se Fremtiden i Møde.

Konseilspræsidenten og Finansministeren (Hørring): Min Kollega Landbrugsministeren er optagen nede i Folketinget og har derfor bedet mig paa hans Vegne at udtale, at han accepterer Budgettet for sit Vedkommende i den Form, hvori det er vedtaget af Folketinget. Det er muligt, at han senere vil komme til Stede, inden denne Forhandling sluttes, og han vil da selv faa Lejlighed til at udtale sig om de Poster, han kunde ønske at fremhæve.

For mit eget Budgets Vedkommende har jeg ikke nogen Bemærkning at gøre. Jeg kan modtage det, som det er, og

har ikke Grund til at fremhæve noget særskilt.

Ser jeg saa paa Finansforslaget som Helhed, bliver der en Post, over for hvilken Ministeriet stiller sig saaledes, at man vanskelig kan modtage den. Det er Posten under Nr. IV, I, paa § 19, Forhøjelsen af Statstilskuddet til Kommunerne til Alderdomsunderstøttelsen. Jeg skal henholde mig til de Udtalelser, Indenrigsministeren har fremsat i saa Henseende, idet jeg ganske kan slutte mig til det Standpunkt, han har indtaget. Det forekommer mig, at der er to Ting, man maa betragte som givne. Det ene er, at Løven om Alderdomsunderstøttelse i § 9 bestemmer, at der skal være en Grænse paa 2 Millioner Kroner for Statens Tilskud til Kommunerne, og denne Bestemmelse er ikke ligegyldig og ikke uden Betydning. Den er kommen derind, netop fordi den havde sin væsentlige Betydning. Det er det ene, og det andet, man ogsaa maa være enig om, er, at hvis man vedtager den paagældende Post paa Finansloven, saaledes som den er vedtagen af Folketinget, have vi dermed gjort Bestemmelsen i Alderdomsforsørgelsesloven, om en Grænse af 2 Mill. Kr. for Statens Tilskud, betydningsløs i Fremtiden. Jeg tror ikke, at dette kan bestrides. Saa bliver jo Spørgsmaalet, om det da er rigtigt at gaa den Vej at forandre Løven om Alderdomsunderstøttelse gennem en saadan Vedtagelse paa Finansloven. Nu er det ikke første Gang, at man har gjort noget lignende. At man helst ingen Sinds skulde gøre det, tror jeg, man vil indrømme mig fra alle Sider, men praktiske Hensyn lede jo til, at man ofte gør det, som man helst ikke skulde gøre. Man har imidlertid gjort det i andre Tilfælde, og forsvares kan det vel ogsaa, saafremt det er en Sag, om hvilken det tør siges, at man i Realiteten fra alle Sider i Lovgivningsmagten er enig om at gøre denne Forandring paa Finansloven. Men naar man ikke er det, naar Forholdet er det, at man med Hensyn til Sagens Realitet har Betæneligheder, enten fra Regeringens Side eller fra det ene eller det andet Tings Side, saa skal man efter min Mening ikke gaa den Vej. Min Kollega, Indenrigsministeren, har jo udtalt, at han vil være villig til ad Lovgivningens Vej at